

Miroslav Žamboch

HOŘÍCÍ ANDĚLÉ

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent John Francis Kovář

7

Miroslav Žamboch

HOŘÍCÍ ANDĚLÉ

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

OBSAH

Vzkříšení mrtvého	4
Vysoká hra patriotů	8
Fluktuace	30
První kilometry	34
Kráska a zvíře	50
Výsadek odhodlaných	55
Záskok Kristýny Rustové	68
Karpatský oblouk	75
Kočky a kocouři	84
Po stopách nepřátel	93
Čaroděj a revolver	105
Proti uragánu	112
Černý, žlutý a bílý rasismus	121
Říší smrti	131
Šlechtična a lyžařka	144
Válka ve vzduchu	150
Nový agent	167
Abordáž	174
Rande	192
Návrat mrtvého	196
Epilog	199

Ukázka z dalšího dílu: Agent JFK 008 Kalibr 45 201

Vzkříšení mrtvého

Z dále zněla dělostřelecká palba podmalovaná štěkáním kulometů a téměř zanedbatelným rachocením ručních zbraní. Další pekelný den mise v Íránu, vybavil si kapitán John Francis Kovář. Jenomže současně si vzpomněl na řady pozinkovaných vojensky strohých rakví a standartu republiky třepotající se ve větru. To přece přišlo až na konci, když shromáždili a spočítali mrtvé. Navíc ho nemučilo vedro – to také nesedělo. V Íránu mu bylo horko neustále, mrazivé noci obvykle zaspal vyčerpán únavou nebo je strávil v akci s plnou polní na zádech. Jen ta kanonáda byla stejná. Válka, totální válka v její nečistší – nejšpinavější podobě.

Otevřel oči. Ležel na zdánlivě neposkvřněném malém palouku obklopeném ze všech stran hradbou stromů. Buky, jasany, smrky, jedle. Určitě ne Írán.

Sklouzl pohledem dolů a spatřil šedou krabici opatřenou velkoplošným displejem. Silná kanyla ji spojovala s tepnou na jeho předloktí.

Už dávno nebyl voják speciálních jednotek československé armády, ani záchranář. Už nějakou dobu pracoval pro EF, supertajnou agenturu. A teď se nacházel na území městského státu Kopřivnice – Frenštát – Veřovice, ve světě už téměř století decimovaném smrtelnými virovými pandemiemi. Myšlenky byly líné, jako vlny na hladině jezera rozžhaveného olova.

Měl chránit svou partnerku, doktorku Lavassi. Nezvládl to úplně dokonale, to ne, schytala za něho těžkou ránu do hrudníku, ale alespoň ji dokázal dostat domů, do reality agenturní báze vybavené supermoderní technikou.

Znovu se podíval na krabici, už byl schopen rozeznávat písmena a číslice na displeji.

A sám to také schytil, podle toho, jak se cítil, ne zrovna lehce a víc než jednou. Naučeným pohybem, o kterém nevěděl, kde se vzal, se dotkl displeje, písmena a číslice se proměnily do srozumitelného hlášení:

Dvojnásobná dávka korektivních nanorobotů třídy II injektována.

Dvojnásobná dávka regenerativních nanorobotů třídy III injektována.

Zásoby protoeozymů, stimulantů a širokospektrých antibiotik vyčerpány.

JFK pomalu docházelo, že po soukromé válce, ve které zlikvidoval armádu pochopů místního velkostatkáře Hyvela, ještě dokázal spustit medijednotku třídy dvaadvacáté století, která, pokud mu nezachránila život, tak zdraví určitě. Jenomže on se nacházel ve světě úrovně maximálně dvacátého století, to znamenalo, že Maurbyho efekt se zde na tak pokročilé technologii bez jakýchkoliv ochranných – příslušné pečeti nikde neviděl – podepíše hodně rychle a medijednotka přestane fungovat.

Vzpomínky se před ním náhle odvíjely jako zrychlený filmový záznam. Aby tu válku mohl vybojovat, předstíral, že se nemůže vrátit domů; předstíral, že transportní tunel je otevřen příliš málo na to, aby jím mohl proklouznout mezi světy zpět. Zapudil myšlenku s tím, že porušením předpisů, ať bylo jakkoliv vážné, si bude lámat hlavu, až tohle všechno přežije.

Rekonvalescence stále nedokončena. Imunitní systém funguje jen na 59 % nominálního výkonu. Provést injekci třetí dávky regenerativních nanorobotů?

Zeptal se ho displej a otazník doprovodil tichým pípnutím. JFK se znovu dotkl displeje.

Funkcionalita medijednotky 56 %.

Maurbyho efekt už se stačil masivně uplatnit. Do hodnoty padesáti procent zařízení ještě obvykle fungovala, už však se stěží předvídatelným výsledkem. Pokud by potvrdil aplikaci nanorobotů, mohlo se stát, že by jich do svého krevního oběhu obdržel o něco víc než polovinu, což byl ten lepší případ, nebo že by 44 % procent z nich neposílilo jeho imunitní systém, ale například iniciovalo rakovinotvorné bujení. O to nestál ani v nejmenším.

Dalším prstovým hmatem přístroj vypnul a vytáhl kanylu ze žíly. Automatické dermonáplasti ještě fungovaly a dokonale uzavřely vpich.

Olovo se změnilo ve vodu, cítil, že se mu vrací jeho stará pohotovost, i když ještě zdaleka nebyl v plné formě. Kanonáda neustávala. Někde se bojovalo. Podle směru, odkud se zvuk nesl, přímo ve městě. Vybavil si poplašnou rudou světlici, která zazářila na obloze těsně předtím, než sám napadl základnu velkostatkáře Hyvela.

Bez přemýšlení zkontroloval zbraně. Černou krví pokrytý nůž, zničený automat MP5, několik prázdných zásobníků okolo. Až teď zaregistroval dvě těla ležící opodál. I v ranním chladu nad nimi bzučely první mouchy. Jednomu podřezal hrdlo, druhého zabil posledními dvěma ná-

boji z automatu. A v lese jich leží ještě mnohem víc, vzpomněl si náhle na vražednou bitvu jednoho proti mnoha v temném lese, kde mu jedinou výhodou poskytoval jeho noktovizor. A po té, kdy o něj přišel, jen zkušenost, postřeh a studené odhodlání všechny zlikvidovat. Tihle lidé na rozkaz zabíjeli a mučili muže i ženy bez rozdílu. Nic jiného si nezasloužili. Také si vybavil zoufalý nedostatek nábojů, jímž trpěl i přes zásoby poslané z domovské reality těsně předtím, než se transportní tunel uzavřel. Bez dalšího přemýšlení přistoupil k bližšímu mrtvému, aby se podíval, zda u něj nenajde něco užitečného.

Kanonáda stále duněla, měl pocit, že rozeznává křik lidí tlumený dálkou.

Nebyl to jeho boj. Další návratové okno se mu otevíralo za necelé dva měsíce. Přežít v místním lese po takovou dobu by mu nedělalo nejmenší problém. Jenomže – jenomže velitel místní miniaturní armády Tomáš Prof riskoval život, aby mu pomohl zachránit doktorku Lavassi.

U mrtvého našel opotřebovaně vyhlížející samopal, který by používal v nouzi nejvyšší a hranatou poloautomatickou pistoli neznámého, zřejmě místního designu. Podobnou nosil Tomáš Prof. Zásobník byl plný, na opasku mrtvého objevil ještě jeden rezervní. To mu muselo stačit. Ozbrojl se a obezřetně se vydal svahem dolů za zvukem. Medijednotka za jeho zády ochraptěle pípla – řídicí počítač tím světu oznámil, že právě přestal fungovat.

Vysoká hra patriotů

Ljuba Bytewská, šéfová oddělení pro Krizové situace Divize potlačování interrealitního pašování, sledovala ve společnosti komtesy Andrey Villefortové, své nejlepší agentky, skrz poloprůhledné zrcadlo vyšetřovací místnost.

Snažila se zachovat výraz lhostejné profesionality. Na neviditelné kamery a skryté pozorovatele to stačilo, ne však na agentku Villefortovou, která měla ve čtení lidských emocí zkušenosti jako málokdo. Sekční šéf Bytewská byla napjatá až na samotnou hranici, a co víc, obávala se, že to nedopadne dobře.

Villefortová ji dobře znala. Její nadřizená se nebála o sebe, ale o své lidi, tentokrát hlavně o agenta Johna Francise Kováře a potažmo o agenta ve výcviku, Kristýnu Rustovou, o jejíž přijetí do EF požádala právě ona na základě hlášení JFK.

Vyšetřovatel, distingovaný muž v obleku, který nebyl ani příliš elegantní, ani příliš uniformní, on sám osobně nadměrně vlezlý, či rezervovaný, položil Kristýně Rustové další otázku.

„Do transportní centrály jste se dostala v přítomnosti vašeho přítele Franka Boormana, se kterým jste byla na večeři.“

Kristýně Rustové se na tváři mihl téměř nepostřehnutelný úsměv.

„No, pokud slovem přítel myslíte fakt, že s ním spím, tak Frank Boorman není můj přítel. I když, líbí se mi dost na to, abych se s ním vyspala, to jo,“ vrhla na vyšetřovatele nevinný pohled.

Svou bezprostřední replikou ho viditelně vyvedla z míry.

„Ale na to už jste se mě ptal pětkrát. Ráda vám odpovím i po šesté,“ využila neschopnosti vyšetřovatele navázat.

„Tihle chlápci jsou každým rokem méně slizcí a víc sympatičtí, ale pořád ne dost,“ zkonstatovala Bytewská.

Villefortová rozeznala ve slovech své šéfové úlevu, sama zachovávala masku pouze profesionálního žánru. Po dalších třech sériích otázka – odpověď si dovolila krátký pohled k místu, kde věděla, že se skrývá jedna z kamer, a ucedila: „Je to břídil.“

Kristophera Cacopulose neměla ráda, jednou ji zbytečně vyslychal o dobré dvě hodiny déle jen proto, že doufal, že si s ní poté smluví rande. Byl to prostě hlupák.

„A jaké číslo svítlo na displeji návratového modulu? Myslím tady?“

Vyšetřovatel otočil směrem k Rustové notebook ne širší než na čtyřikrát přeložený list papíru. Obrazovka v detailním záběru ukazovala primární ovládací panel řídící jednotky návratového modulu, který používal van Wonder k transportu agentů mezi jednotlivými realitami.

Rustová se naklonila, aby si obraz mohla pečlivě prohlédnout.

Villefortová začala v duchu recitovat meditační mantru. Srdce, které se jí napětím dychtilo rozeběhnout, se naopak uklidnilo. Bytewská nic takového neuměla, nezbylo jí, než se spoléhat na jí vlastní železné sebeovládání a doufat, že v místnosti nejsou žádné speciální medicínské skenery. Neměly by být, ale v Agentuře bylo možné všechno. Zvláště v prostorách vyhrazených Divizi pro vnitřní záležitosti.

Obě ženy dobře věděly, že hodnota, na kterou se Kristopher Cacopulos ptal, označovala hmotnost živého nákladu, který bylo možné bezpečně dopravit domů. A ta po

celou dobu, od chvíle návratu zraněné doktorky Lavassi až téměř k zániku brány propojující dva světy, neklesla pod sto třicet kilogramů. Alespoň podle van Wonderova neoficiálního vyjádření.

„Wow, to je čísliček!“ uznale řekla Kristýna Rustová. „Které z nich přesně myslíte, tohle nebo tohle?“ vyptávala se.

Obě ženy za polopropustným sklem se začaly usmívat. Už tušily, která bije.

„Tady tohle, to největší, jediné červené mezi zelenými údaji,“ napovídal Cacopulos s nadějí.

„Víte,“ agentka ve výcviku Rustová mu věnovala upřímně litující a tím ještě více okouzlující úsměv, „byl tam takový frmol, že jsem se na ten displej pomalu ani nepodívala.“

„Konec výslechu,“ prohlásil Cacopulos znechuceně směrem k neviditelným mikrofonům. „Doběhla časová lhůta.“

„Vydržela celých deset hodin bez jediného zaškobrtnutí, je vynikající,“ pronesla Bytewská s uznáním.

Villefortová neřekla nic, jen přikývla. John měl nos na zajímavé ženy. Nedivila se mu, že ho Rustová zaujala. Jenomže k jeho smůle, Kristýna se zakoukala do Boormanu. Nemohla říct, že by jí to vadilo, spíš naopak.

„Ale Frankovi nemusíme říkat nic, myslím o tom, co jsme tu slyšeli,“ řekla a podívala se na svou nadřízenou.

„Co vás to napadá, agentko, já to chlapům nikdy neulehčuji, ať se snaží,“ odpověděla Bytewská, zaklapla svůj osobní počítač a vyrazila ke dveřím. Tohle měla z krku. Pokud nevyjdou najevo další okolnosti, Johna F. Kováře z Agentury nevyhodí. Maximálně ho budou popotahovat kvůli nevrácenému inventáři.

JFK vyšel z lesa shrbený až k zemi a přes svažující se pastviny se mu otevřel pohled na město topící se v šeru blížícího se úsvitu. Obydlená oblast se bez ohledu na karanténní zóny změnila v jediné bojiště. Útočníci postupovali ze severozápadu odněkud od Štramberka, největším ohniskem odporu byla továrna, do jejíž blízkosti se zatím on sám vůbec neměl možnost dostat.

Už byl dost blízko na to, aby ho střelba ohlušovala, viděl stopovky kulometů i ohniska vznikajících požárů. Současně však dost daleko na to, aby mu pohyby nákladních vozů, přebíhání jednotek mužů a občasné exploze připadaly pomalé a nedůležité. Jenomže on z vlastní zkušenosti věděl své.

Vzhledem k tomu, že v boji byly narušeny všechny karanténní zóny, muselo jít o útok zvnějšku.

Palba najednou zesílila, rozeznal uši rvoucí ječení rychlopalných třicetimilimetrových kanónů. Spěchal dolů, příkrčený, ostražitý, v šeru neviditelný. Tráva byla mokrá, ale chlad necítil, všemi smysly se vpíjel do skrumáže před sebou.

Před prvními domy si přidřepl k betonovému podstavci plotu. Bojová situace se změnila, proud útočnicků po celou dobu směřující k továrně zeslábl – kanonáda je zřejmě odrazila.

„Faza dva! Faza dva!“ projel kolem něj neosvětlený džíp zvláštní konstrukce s megafonem a lafetovaným kulometem.

Kovář poznal ruštinu, ale nebyl schopen rozeznat, zda mluvil rodilý mluvčí nebo cizinec. Tak daleko jeho jazykové schopnosti nesahaly.

Útočníci se teď soustředili na okolní domy a organizovaně z nich vyváděli zajatce, rutinně je poutali k sobě a nakládali je do průběžně přistavovaných ukořistěných nákladních vozů. Když zrovna nebyl žádný nákladňák k dispozici, nutili svázané lidi klusat směrem ke Štramберку.

Další džíp podobný tomu prvnímu zastavil jen kousek od něj.

„Oni ně sadutsja! Ich oborona ulučšajetsja s každoj sekundoj, nam nado odstupit!“

Slyšel, jak muž vedle řidiče hovoří do vysílačky. Pochopil, že tohle je důstojnický vůz spojený přímo s hlavním velením. Celá akce byla velmi dobře naplánovaná a organizovaná.

Rozeznával, že nepřátelé mají na tvářích polomasky s lícními filtry, rukavice, přiléhavé kukly. Jediné, co zůstalo z jejich těla odhalené, byl úzký pruh obličejе kolem očí. Chránili se před nákazou pro ně smrtelně nebezpečnými druhy chřipky, které se v okolí mohly vyskytovat a vůči nimž byli místní rezistentní.

„Poňatno! Nam nado proderžatsja ješčo polčasa, potom uničtožit' togo kak možno boľše, čtoby im bylo trudno nas presledovat!“

„Jeděm!“ promluvil důstojník úsečně k řidiči.

Kovář se vrhl vpřed a odrazil se. V okamžiku, kdy řidič pustil spojku a džíp se rozjel, dopadl vedle kulometu; přímočarým kopem poslal v saltu vzad k zemi střelce. Muž na sedadle spolujezdce se bleskově vytočil s hranatou pistolí v ruce. Kovář ho chytil za vlasy, jediným šklubnutím zvedl ze sedadla a úderem dlaní bez náprahu jím mrštil přes zdvižené přední sklo na kapotu motoru. Už se zdálo, že se muž udrží a vystřelí, řidič však

přibrzdil a to ho smetlo dolů na zem pod kola. Kovář vklouzl na sedadlo a bezohledně přišlápl šoferovi nohu na plyn. Džíp při přejezdu těla nadskočil, řidič pustil volant, vytrhl od pasu nůž a sekl. Kovář ránu neblokoval, pouze se zaklonil; v dalším okamžiku útočící ruku přirazil k opěradlu, čepel nože se do něj zasekla až po střenku. Muž zařval, nechal nůž nožem a sáhl za sebe. Kovář se vzepřel o přístrojovou desku a oběma nohama současně ho vykopl ven. Pak se bleskově zasunul na uvolněné místo, strhl volant, aby se vyhnul přízemnímu domku, a přidal plyn.

Tohle mu vyšlo, i když ho trochu znervózňovalo, že začal jednat, dříve než si vše promyslel.

Když se proplétal mezi skupinkami klusajících zajatců a sledoval nákladáky odvázející lidskou kořist, uvědomil si, že už dávno ví, co chce udělat.

„Kontrataka! U nich puški, ustanovlennyje na gruzovikach! My ně uderžimsja!“ zachrchlala najednou zabudovaná vysílačka.

„Ostupajem! Něvskij, doložitě, k čertu, gdě vy nachoditěs!“

„Něvský bude asi mrtvý,“ zahuhlal JFK sám pro sebe, vyhnul se převrácenému autu, projel skrze plot a zase se vrátil na cestu.

Minul dva zástupy zajatců, které útočníci nutili k běhu; dojel vůz s korbou naplněnou převážně ženami. To už terén stoupal, ustupující směřovali doleva na cestu vedoucí přes hřeben Červeného kamene k Lichnovu. Někde tam měli zřejmě připravenou techniku, kterou se na místo přepadu v tak velkém počtu a tak nečekaně dopravili. Při pohledu na stovky odváděných lidí JFK změnil plán. Pů-

vodně chtěl vysledovat, kam ozbrojenci utíkají, jenomže to by nemohl nikomu pomoci.

Podřadil, čtyřválcový motor se rozječel do vysokých ob-
rátek, využil posledního volného prostoru předtím, než
začala cesta ostře stoupat, a předjel nákladák s lidmi.
Zatím si ho nikdo příliš nevšimal, ale to se mělo brzo
změnit. Zjistil, že rozbitá cesta plná výmolů před ním je
na dohled prázdná. Přesně to potřeboval. Motor se roze-
řval ještě víc, jak z něj ždímal každou špetku výkonu,
cesta strmě stoupala. Studený vítr mu foukal do tváře,
vzduch byl po noci vlhký a nebylo v něm naštěstí mnoho
prachu. Před sebou ani za sebou nikoho neviděl, usoudil,
že jeho náskok by už mohl být dostatečný. Těsně za za-
táčkou pustil plyn, vymáčkl spojku, strhl volant a sou-
časně zatáhl za ruční brzdu. Džíp teď stál napříč cestou.
Pro těžký nákladák nebude představovat velkou překáž-
ku, ale alespoň ho zpomalí. Právě to JFK potřeboval.

A také potřeboval odmontovat kulomet. S nepříjemným
pocitem se k němu vrhl. Stačil pohled, aby i v šeru zjistil,
že systém lafetace nezná, po několika zkusmých dotycích
naštěstí pochopil, že je jednoduchý a praktický – stačilo
vysunout závlačky a vytáhnout dva čepy. S kulometem
v pravé a dvěma nábojovými schránkami v druhé ruce
zmizel mezi nejbližšími stromy, to už slyšel řev přibliž-
ujících se motorů.

Ze zatáčky se vynořil charakteristický čumák nákladáku,
řidič stačil jen přibrzdit, plechy zaskřípěly a mnohatuno-
vý kolos začal sunout džíp před sebou. Kabina těžkého
vozu teď defilovala před Kovářem v bočním pohledu.

Už klečel, nábojový pás zlatě se lesknoucí ve tmě. Stiskl
spoušť, rachot střelby hmotně zaútočil na jeho bubínky,
zásahy ze vzdálenosti pár metrů v mžiku rozcupovaly

kabinu vozu a všechno, co bylo v něm. Náklad'ák popojel ještě o pár metrů a zastavil, běsnění kulometu ustoupilo vyděšenému křiku zajatců. Kovář nečekal a vyrazil k vozu.

„Všichni ven, schovejte se v lese!“ rozkazoval, zatímco rozbíjel zámek a vytahoval první vězně z drátěné klece.

V duchu už počítal, kolik nepřátel je v skupinách, které předjel. Jen v těch posledních dvou jich napočítal minimálně deset se spoustou rukojmích.

„Rychle!“ nutil strachem otupělé lidi ke spěchu. Konečně zmizeli všichni. Sám i s kulometem zalehl do příkopu vedle cesty. Ústil do něj malý potůček. Sice ležel napůl ve vodě, ale zato se mohl korytem v případě nouze odplazit do bezpečí, aniž by se vystavoval palbě.

Už je viděl, pohybuje se stíny na hranici lesa. Kradmé, opatrné, přibližující se. Nebyli to žádní zelenáči, to poznal na první pohled. Podle jejich počtu se všechny skupiny, které potkal, spojily. Což znamenalo, že se z téhle skrumáže neprostití.

Zahájil palbu krátkými přerušovanými dávkami. Měl pocit, že minimálně tři zabil. Pak došel pás. Prázdnou schránku nechal na místě a s druhou, ještě plnou, se plazil příkopem pryč, kulomet přitom držel na předloktí, v pravé ruce pistolí. Bahno tiše čvachtalo, voda mu zatékala až na kůži. Mohli se vynořit z kterékoliv strany, určitě ho už obklíčili. Vlhké mlasknutí, neviditelná žába odskočila – trhl sebou, instinktivně namířil za pohybem – a spatřil hlavu vynořující se z trávy. A matně se lesknoucí hlaveň. Stiskl spoušť, jednou, podruhé, náboje rozstříkly bahno kousek před ním, muž se zhroutil. Kovář věděl, že nebýt žáby, byl by už mrtvý.

„Volfi ubili! P'ujem na vsjo, pojd'om čerez les!“ zavelel někdo. „Iz goroda na nas nastupajut, i kapitan ne budět ždať! Smatyvajemsja!“

„Pěřestrěľajtě plěnnych!“

Kovář založil nábojový pás, zazněl první výstřel. Se sevřenými rty se zvedl do kleku a začal pálit; první z těch, kteří chtěli splnit rozkazy, šli k zemi doslova a do písmene přepulení, další se kryli a plazili se pryč. Ru-kojmí na jednu a útočníci na druhou stranu. Ze spodu se po cestě blížili další vozy. Kovář dál tvrdošijně hledal cíle a snažil se nevnímat docházející munici.

Krátká pauza v palbě – cizáci se zvedli a přískoky se snažili dosáhnout bezpečí černé linie lesa. Opětovné zmáčk-nutí spouště, siluety padající k zemi, pak poslední náboj, had kulometného pásu zmizel rozptýlený v desítkách mosazně žlutých nábojnic všude okolo. Nepřátelé zmize-li.

JFK padl do trávy a vyčerpaně zíral na oblohu. Vyšlo to, jeho šílená akce vyšla. Uvědomil si, jak moc je unavený, kolik sil v uplynulých hodinách ztratil. Odpočíval a čekal, až dorazí Profovi lidé. Jen si musel dát pozor, aby ho nezastřelili oni. I to se mohlo stát.

John Kovář seděl na dřevěné židli postavené až těsně u zdi a jen s minimálním zájmem sledoval bouřlivé debaty mezi lidmi v sále před ním. Od odražení útoku uplynuly necelé dvě hodiny a zatím všude vládl chaos. Muži, se kterými se setkal na kopci, nepatřili ke Kopřivnické armádě, ale byly to narychlo vytvořené jednotky domobran-y, které přímo v továrně shromáždil a vyzbrojil Roman Krystal. Vlastně jen díky jeho třicetimilimetrovým kanó-

nům na nákladřácích se podařilo útok relativně rychle odrazit.

„Vy půjdete do karantény!“ doktorka Kaňková se v doprovodu dvou svých sester snažila vypudit vášnivě diskutujícího muže z hloučku ostatních lidí.

Co jí na to odpověděl, Kovář neslyšel, jeho gesto však bylo jasné.

„Vy jste porušil karanténní zákon!“

Tomáš Prof vyslovil obvinění právě tak hlasitě, aby bylo slyšet pouze v nejbližším okolí. To stačilo. Informace se jako kola na vodě šeptem rozšířila mezi všechny přítomné.

„S karanténou je konec!“ odporoval muž veliteli kopřivnické armády. „Nezůstal tady kámen na kameni a vy mě budete otravovat nějakou karanténou!“ jeho hlas nabýval na síle a čím víc řval, tím jistěji se zjevně cítil.

„Ne, já vás nebudu otravovat,“ opáčil téměř tiše Prof.

Ten pohyb byl tak přirozený, tak samozřejmý a současně rychlý, že ho ani JFK téměř nezaregistroval.

Prof náhle v ruce držel automatickou pistoli a ústí hlavně opíral muži o čelo.

Šum metamorfoval v mrazivé mlčení.

„Máte dvě možnosti. Uposlechnout doktorku Kaňkovou, šéflékařku epidemiologické stanice státu Kopřivnice – Frenštát – Veřovice, nebo neuposlechnout. To je všechno.“

Prof mluvil klidně a nenuceně a o to působil jeho projev hrozivěji.

Muž polkl a bez dalších slov se nechal odvést sestrou s rouškou přes tvář.

„To platí i pro ostatní, kteří opustili pásmo IV nebo je lékaři a zdravotníci označí za ohrožené.“

Debata se utlumila a zkultivovala, jako by do ní zdravotnický personál svým organizovaným jednáním přinesl řád.

Kovář si uvědomil, že většinu přítomných zatím nikdy nepotkal. Za dobu, kterou zde strávil, si zvykl na lidi v pracovních overalech, obnošených oděvech. Přítomní byli oblečení lépe, zjevně patřili k honoraci. Uvědomil si, že tenhle svět se od jeho vlastního současně v mnohém odlišuje a současně je naprosto stejný – ti nejmocnější žili v karanténním pásu I, v největším bezpečí, nejlépe chránění před možnou nákazou. Existovali výjimky – schopní mezi mocnými, například Roman Krystal, který právě v montérkách špinavých od oleje a možná i krve rázným krokem vtrhl do sálu. Doprovázelo ho několik mužů obdobného vzhledu. Nepodobali se mu tělesnými proporcemi, ale způsobem chování. Kovář se okamžik snažil odhadnout, co jsou zač, a pak na to přišel: Tihle lidé nebyli zvyklí měnit svět prostřednictvím rozkazů, ale svou vlastní silou znásobenou věděním a výkonností strojů.

„Jsme všichni,“ oznámil hlasitě Tomáš Prof, když zahlédl Krystalu, a přemístil se k řadě stolů tvořící provizorní řečnický pult.

Místnost patřila k továrně a už dříve patrně sloužila k shromáždění většího počtu lidí.

Kovář přestal vnímat všeobecný ruch, v myšlenkách se opět vrátil k žábě skákající pryč od něj směrem k obloze a k temnému obrysu hlavy útočníka. Měl štěstí, za svůj život vděčil ryzímu štěstí. Podvědomě nahmatat podlitiny na těle, které mu způsobily zásahy nepřátelské palby i přes jeho hi-tech neprůstřelnou vestu. A také lepšímu vybavení. Ještě nikdy si neuvědomil vlastní smrtelnost

tak silně, ani v Guatemale, Iráku, Libanonu. Všechno se to seběhlo příliš rychle, bez plánování, příprav. Jednal instinktivně, v rámci možností ideálně. Přesto – skok záby a dvě bleskově vypálené rány. Možná umře právě v tomhle podivném smrtonosném světě. A bude to jeho vlastní volba, neměl proč si stěžovat.

Uvědomoval si, že za jeho černé myšlenky může vyčerpání spojené s buněčnou únavou následující po nanoroboticky urychlené rekonvalescenci. Nejlépe by udělal, kdyby si dal teplou koupel, nutričně speciálně vyváženou večeři a šel spát. Nebo se alespoň pořádně najedl a vypil dvě tři piva. Jenomže místo toho zde seděl, čekal bůh ví na co a přemýšlel

„Předběžné informace zní,“ zaposlouchal se do strohého Profova hlasu, „něco přes dva tisíce chybějících lidí.“

„Mrtvých?“ ujišťoval se zavalitý tlouštík v saku, které se barevně nehodilo ke kalhotám.

Zřejmě se oblékal překotně ve spěchu. Kovář si to zjištění zapsal do paměti. Toho muže útok jednoznačně překvapil.

„Ne, pane Bednáře,“ odpověděl mu kapitán, „dva tisíce zmizelých, mrtvých máme kolem stovky.“

„Piráti – otrokáři,“ pronesl Krystal rázně. „Unesli dva tisíce lidí a hodlají je prodat. Musíme je zachránit, pokud je čas.“

„Jak! Už přece odletěli!“ vykřikl muž v dvouřadovém saku a buřince, kterou teď držel v ruce. Kovářů něčím připomínal podomního obchodníka, podle kvality látky, ze které měl ušité šaty, velmi úspěšného podomního obchodníka.

„Ano,“ potvrdil Prof. „Na jih od Lichnova jsme zahlédli odlétat čtyři vzducholodi.“

„Máme našeho vlastního anděla, pane Bučku, a je prakticky připraven k odletu,“ prohodil Krystal směrem k muži s buřinkou.

V rozložitém technikovi se skrývala jakási vášnivost, jako by jen tak tak držel svůj vztek na uzdě.

„Je to jen jedna vzducholod'! Navíc tamto jsou piráti! Jsou ozbrojení! A my nemůžeme riskovat stroj, do kterého jsme po celé desetiletí vkládali peníze!“ okamžitě oponoval Buček. Kovář zaregistroval několik přikývnutí, víc rozpačitých pohledů a celou řadu nesouhlasů.

„A necháme ty lidi chcípnout?“ zeptal se najednou ledově Krystal. „Dva tisíce z nás? Necháme je odvést bůhvíkam, umřít na nákazu a ty co přežijou otročit, dokud nezemřou?“

Jeho hlas zesiloval, pohledem se vpíjel do očí nejbližších mužů, kteří zřejmě patřili k představitelům místní správy.

„Ne, samozřejmě že ne!“ ustupoval před naplno vyřčenou pravdou Buček.

„Musíme jim pomoci! Musíme to prodebatovat a celá rada rozhodne, co podnikneme!“ podařilo se mu ze sebe vypravit a viditelně se mu ulevilo, když si uvědomil, že v poslední chvíli vyklouzl z nastražené pasti.

Spousta mužů tisících se u řady stolů nahrazujících řečnický plut horlivě přikyvovala.

Kovář už mockrát viděl podobný mechanismus, uplatňovaný když se nikomu nechtělo riskovat svůj krk a kariéru kvůli háklivému rozhodnutí. Většinou se debatovalo a vše zvažovalo tak dlouho, až riziko a nutnost rozhodnout pominula. Nakonec se všichni poplácali po zádech a poblahopřáli si k tomu, jak jsou dobří.

„Vzhledem k útoku platí stanné právo,“ utnul rodící se diskuzi razantně kapitán Prof. „Pane Krystale, za jak

dlouho si myslíte, že bude vzducholod' připravena k odletu?“

„Už je připravena, ale vzhledem k tomu, že budeme potřebovat naložit víc paliva, munici a zásob – osm hodin.“

„Máte je mít,“ přikývl Prof. „A lidi?“ zeptal se.

„Vystačím si se svými techniky,“ oznámil Krystal.

„Dám vám přesto svého muže jako doprovod,“ řekl kapitán a kývl na svého pobočnicka, poručíka Jankise.

JFK okamžitě došlo, proč. Kapitán kopřivnické armády měl obavu, aby se někdo nepostavil jeho autoritě a nepokusil se zabránit odletu použitím síly.

„Mí lidé pročesávají terén, zda zde nezůstali nepřátelé. Všichni ostatní se vrátí do svých domovů – vyhláší karanténu. Tu může zrušit jen doktorka Kaňková dle vlastního uvážení.“

Někdo zaprotestoval, Prof kývl na jednoho ze svých lidí, ten sňal z ramene pušku a zamířil ke křiklounovi.

„Eskortujte pana Blažka do vězení pod štábem,“ rozkázal.

To stačilo, aby se ostatní uklidnili a Prof měl situaci pod kontrolou.

Lidé se začali rozcházet, někteří do domů, ostatní vyplnit rozkazy, kterými je zavalili Profovi podřízení.

Sám velitel kopřivnické armády zamířil ke Kováři.

„Co vaše – sestra,“ zaváhal nad vhodným označením doktorky Lavassi a rozhodl se dál přidržet krycí historky, pod kterou agent se svou spolupracovnicí do Kopřivnice přišel.

„Vytáhl jsem ji z vězení. Byla zraněná, ale tam, kam odešla, se o ni dokáží postarat,“ rozhodl se John nakonec říct pravdu.

Proti zásadě utajení se tak prakticky neprovinil a muži, který riskoval život, aby mu pomohl, nechtěl lhát.

„To je dobře,“ poznamenal po chvíli ticha Tomáš Prof. „Havelova pevnost vyhořela, našli jsme jen několik těl, živého nikoho. Kam odešla mi asi neprozradíte.“

Kovář jen zavrtěl hlavou.

„Věříte na existenci jiných světů?“ zeptal se po chvíli přemýšlení.

„Možná, někteří lidé v ně věří,“ připustil Prof. „A pokud čirou náhodou existují, jsou lepší nebo horší než ten náš?“ podíval se na JFK.

„V mém světě se proti vašemu odehrálo mnohem víc válek, ve kterých zahynula spousta lidí, ale nikdy ho nezdecimovaly tak hrozné epidemie jako ten váš. Taky jsem ale navštívil svět, který celý zamrzl a stal se ledovým peklem.“

„Takže jsou lepší i horší světy,“ zhodnotil Prof.

„Ano. To, že svůj svět si musíme zasloužit, platí pro každého,“ ocitoval Kovář motto Agentury.

„A vy, co děláte vy tady? Za předpokladu, že vám věřím,“ ve vážné tváři kapitána se na okamžik mihla jiskra humoru.

Kovář věděl, že ten muž mu věří. Všechno, co řekl, logicky doplňovalo obraz, který si o něm velitel kopřivnických ozbrojených sil udělal. Souhlasilo to s jeho výbavou, znalostmi i konáním.

„Jsem takový hlídací pes. Dávám pozor, aby se tu nikdo neobjevil, nenaplnil si Pandořinu skříňku vašimi vražednými viry a neotevřel ji v nějakém jiném světě,“ prozradil JFK.

„A co kdyby sem přišel někdo, kdo by nám mohl pomoci?“ chtěl vědět Prof.

„Svůj svět si musíte zasloužit sami, pravidla jsou jasná,“ připomněl Kovář.

„Rozumím,“ přitakal Tomáš Prof. „Nechcete se podívat na našeho anděla? Dosud byl naprostým tajemstvím, ale to se právě změnilo. Stavěli jsme ho deset let, je to Krystalo vo vymodlené dítě a pýcha nás všech. Měl nám pomoci zbohatnout, navázat nezávislé obchodní styky s dalšími malým státy okolo.“

„Rád, kromě té obchodní vzducholodi, co nedávno přiletěla, jsem další viděl jen na obrázcích,“ připustil Kovář a před očima se mu mihla vzpomínka na černobílé záběry hořícího Hindeburgu, nejlepší a největší vzducholodi, co kdy lidé postavili.

V jeho světě se to stalo v roce 1937, tady zřejmě nikdy.

Oba muži vyšli ze sálu a za krátkou dobu se dostali do vnitřních prostor továrny. Kovář si až teď uvědomil, jak jsou haly veliké, okolo nich postávaly nákladní vozy v různém stádiu kompletace, v dálce rozeznával respekt vzbuzující siluetu vysoké pece a ještě kus za ní gigantickou stavbu – pravděpodobně hangár.

„Modlím se, abychom ty lidi zachránili. Co se stalo, je moje chyba, já jsem odpovědný za obranu města, za životy lidí,“ promlouval Prof napůl k sobě. „Vezmeme si auto, pěšky bychom šli dobře čtvrt hodinu,“ řekl najednou k věci a zamířil k šestikolovému podvozku opatřenému dvěma sedadly, ovládacími prvky a motorem bez jakékoliv kapotáže.

„Útok byl velmi dobře připraven, dokonale se orientovali, znali komunikace, věděli, kam zavést zajatce ...,“ poznamenal Kovář. „Dokonce přesně odhadli moment, kdy se musí stáhnout, aby neutrpěli zbytečně velké ztráty.“

„Krystalovy kanóny na nákladácích nám hodně pomohly,“ připustil Prof, když se rozjeli. „Naznačujete, že útočníci měli podporu zevnitř? Myslíte si, že je mezi námi zrádce?“

„Ano,“ přikývl Kovář. „Pokud to chápu dobře, vzducholoď by narušila panující status quo. Statkáři, hlavně Hyvel, by přišli o vliv.“

„I oni by měli prospěch z obchodu,“ nesouhlasil Prof, „všechny informace, které nepřátelé potřebovali, mohli sesbírat v průběhu několika málo let od poutníků, jako jste například vy.“

Při přejezdu úzkokolejky se oba odmlčeli, ale bylo to zbytečné, velká kola a pérování si s nerovnostmi snadno poradily.

„Niméně myslím, že máte pravdu. Ten útok byl proveden se značnou pomocí někoho zevnitř. A všechny stopy ukazují na Hyvela. Když uvážíte, že se nějak musel zkontaktovat se správnou pirátskou armádou, zajistit si virovou imunitu proti jejich mateřským kmenům chřipky... určitě mu to trvalo celá léta.“

„Hyvel musel být dobrý organizátor, našli jste jeho tělo?“ chtěl vědět Kovář.

„Našli jsme nějaká těla,“ přiznal Prof, „bohužel měl v nádržích pod statkem velkou zásobu benzínu...“ pokrčil rameny. „Zbyly z nich jen kosti. Ty větší.“

To už zastavovali před gigantickým hangárem klenoucím se vysoko k obloze a táhnoucím se zdánlivě do nekonečna. Stěny i střechu tvořily tenké plechy nýtované k ocelovým žebřům nesoucím celou konstrukci, různě vybledlé pruhy barvy prozrazovaly, že na hale údržbářské práce nikdy nekončí.